

prvé stolice za prokázáno, že náležitosti ty jsou u ní splněny. Záleží proto jedině na rozhodnutí finančních úřadů, zda budou za zastavené válečné půjčky vydány výměnou odškodňovací dluhopisy. Stane-li se tak, je žalobkyně jako zástavní věřitelka povinna převzít je na zaplacení jistinného dluhu, ohledně jehož je žaloba v každém případě předčasná. Jedině co do útrat žaloby bude nutno zjistiti, zda žalobkyně věděla o tom, že u žalované jsou splněny náležitosti §u 15, zakládající její povinnost k převzetí dluhopisů na místě placení, a že žalovaná chce se zbaviti dluhu způsobem vytčeným v témže §u, již před podáním žaloby, či zda se o tom dozvěděla teprve ze žalobní odpovědi. V onom případě nebude míti nároku na náhradu útrat sporu vůbec, ovšem pokud půjde o částku, ohledně niž byla žaloba zamítnuta, v druhém případě nebude možno odepřítí jí náhradu útrat žaloby, neboť v tomto případě zavinila žalovaná útraty, nesdělivši žalobkyni v čas uvedených skutečností. Soud první stolice odsoudil žalobkyni k náhradě třetiny útrat, neodůvodniv blíže toto své rozhodnutí, zajisté však nepřihlédl ke skutečnosti shora uvedené, ježto se o ní v rozsudku nezmínil. Jedině po této stránce jest uznati nutným doplnění sporu, při němž nepůjde než o zjištění, zda žalobkyně již před podáním žaloby znala ony předpoklady. Jinak souhlasí dovolací soud s právním názorem procesního soudu, nepokládaje názor vyslovený odvolacím soudem za správný.

Čís. 6063.

Ku založení sudiště podle §u 87 a) j. n. stačí — kromě ostatních náležitostí, — prokáže-li žalobce listinami skutečné převzetí zboží. Nezáleží na tom, zda žalovaný dodané zboží také podržel.

(Rozh. ze dne 25. května 1926, R II 140/26.)

Žalobu o zaplacení kupní ceny zadal žalobce na sudišti §u 87 a) j. n. K námitce místní nepříslušnosti soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. Důvody: Usnesení první stolice má za to, že dovolaný soud není příslušným, ač náležitosti předpisu §u 87 a) j. n. jsou jinak splněny (pohledávka protokolovaného obchodníka proti obchodníkovi z pohledávky za dodané zboží; průkazy o objednávce a odeslání), poněvadž žalovaný dodané zboží nepřevzal a hned žalobkyni vrátil. S tímto výkladem nelze souhlasiti. Zákonu stačí, když žalobce prokáže listinami odeslání; to znamená skutečné převzetí zboží; naproti tomu není třeba, by žalovaný dodané zboží podržel. Žalovaný nemůže dáním zboží k dispozici zmařiti příslušnost procesního soudu, která byla založena objednávkou a skutečným převzetím zboží (Glaser-Unger: nová řada č. 7689).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud správně uvádí, že k založení sudiště podle §u 87 a) j. n. kromě ostatních náležitostí, o které tu jde, stačí, když žalobce pro-

káže listinami skutečné převzetí zboží, a že se nevyžaduje, by žalovaný dodané zboží také podržel. Zákon sám vysvětluje, co míní »převzetím« zboží, uváděje v závorce slovo »Ablieferung«, tedy výraz, jehož používá i čl. 347 a 349 obch. zák. pro faktické předání zboží, podle něhož se řídí lhůty k vytýkání vad a ohlášení nároků ze správy. Nezáleží tedy na schválení zboží, nýbrž jen na jeho předání a platí tedy sudiště ono i v případech, kdy bylo předání zboží neprávem odmítnuto (srov. rozh. čís. 2409 sb. n. s.). V tomto případě prokázala žalobkyně dopisem ze dne 5. června 1925, že žalovaná zboží dostala a prozkoumala, tedy fakticky převzala. To stačí. Jestliže pak žalovaná, shledavši vady, zboží vrátila, není to pro posouzení příslušnosti dle §u 87 a) j. n. rozhodné, poněvadž žalobkyně vady neuznala a zboží žalované dala k dispozici (dopis z 15. června 1925). Nerozhodno jest také, že žalobkyně prohlásila ochotu, že vezme zboží zpět, bude-li skutečně vadné, jinak že je vrátí, a že přes to zboží zpět nezaslala, ač vytýkaných vad neuznala. Vždyť v dopise ze dne 15. června 1925 prohlásila zcela zřetelně, že vrácené zboží nepřipsala žalované k dobru, nýbrž že je ponechává u sebe k její dispozici. To bylo zajisté účelnějším, než aby se znovu bezvýsledně pokoušela o opětné vrácení zboží, když žalovaná prohlásila, že si je opatří jinde (dopis z 5. června 1925). Ostatně vše, co následovalo skutečnému převzetí zboží ve smyslu vytčeném, nemá žádného vlivu na příslušnost, tímto převzetím již založenou.

Čís. 6064.

Skladnictví tabáku, záležející v nákupu a prodeji tabákových výrobků, jakož i v obstaratelství, jest obchodem.

Zvýšena-li skladníku tabáku finanční správou provise do určitého dne a nestalo-li se rozhodnutí o výši provise po tomto dni, má skladník pouze nárok na provisi, jež mu příslušela před zvýšením.

(Rozh. ze dne 25. května 1926, Rv II 851/25.)

Žalobce byl ustanoven v roce 1912 státní finanční správou bývalého c. k. eráru skladníkem hlavního tabáčního skladu v menším městě, při čemž bylo ujednáno, že mu bude za sprostředkovatelské služby a výlohy spojené s odebíráním tabáku a tabákových výrobků a jich uskladněním v hlavním skladu, jakož i s převáděním jich pro drobný prodej na trafiky a s inkasem peněz za ně od trafikantů vyplacena provise 0.85% prodejní ceny tabákového materiálu ze skladu předaného na trafiky. Na žádost žalobce, by mu tato odměna byla zvýšena na 3%, bylo mu povoleno výnosem zemského finančního ředitelství prozatímně na dobu od 3. října 1918 do 30. června 1919 zvýšení provise z 0.85% na 2% s tím, že po uplynutí této lhůty bude teprve rozhodnuto definitivně o jeho žádosti za zvýšení provise. Toto definitivní rozhodnutí vyšlo teprve roku 1921, kdy žalobci provise byla zvýšena ode dne 22. září 1921 na 1.65%, ve kteréžto výši zůstala až do ukončení smluvního poměru, t. j. do konce roku 1921. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na Českosloven-